

Anja

Gisteren heb ik Peter weer ontmoet. Die tijd was hem niet gunstig gezind geweest. Een dikke, kalende man, poepiebruin en Nederlands sprekend met een zwaar Spaans accent.

Twintig jaar geleden kwam hij niet thuis voor het eten. Je kunt je niet voorstellen wat dit kleine zinnetje heeft betekend in mijn leven. Naomi was 9 en Dennis 6. Ik hield de aardappelen nog een tijdje warm in de snelkookpan, maar na een uur ging ik toch maar eten met de kinderen; Peet zou in de loop van de avond wel komen, ik bewaarde een bord eten voor hem, kon zo even in de magnetron.

Maar hij kwam niet. Die avond niet, die nacht niet, de volgende dag niet.....helemaal niet meer. Wat me is bijgebleven uit die tijd is de pijn in mijn lijf. Het begon in die eerste nacht toen Peter niet in ons bed lag. Pijn van onzekerheid en angst die langzaam omhoog kruipt naar je keel.

De eerste week beleefde ik als in een roes; ik kwam in een emotionele achtbaan. Aangifte doen, formulieren invullen, vragen beantwoorden: ik fungeerde als een robot. Gelukkig kon ik terugvallen op een groot netwerk van familie, vrienden, collega's en burens, dat sleepte me door de eerste weken heen.

Na een maand was ik er van overtuigd dat Peter dood moest zijn. Anders had hij toch wel iets van zich laten horen?

En toen kwam De BRIEF.

"Lieve Anja, als je dit leest zit ik in een ander werelddeel.

Omdat ik je niet langer in wurgende onzekerheid wil laten over mijn lot laat ik je weten dat ik ergens anders een nieuw leven ga beginnen. Ik kon er niet meer tegen, ik liep vast in ons 'huisje-boompje-beestje-geluk', het is niet wat ik wilde. Hier in dit deel van de wereld ga ik een nieuw bestaan opbouwen. Ik weet dat ik je er mee laat zitten maar ik kan niet anders. Zoek me niet, ik laat me niet vinden."

Wat een ZAK! Wat heb ik gescholden, wat heb ik gehuild en wat heb ik me vaak afgevraagd 'Waarom?'

Na de brief zat ik voor mijn gevoel op de rokende ruïnes van wat mijn 'Gelukkige Bestaan' was geweest. Wat een puinhoop. Hypotheek. Verzekeringen. Inkomen. Hoe moest het allemaal?

Achteraf is er niet eens iets echt fout gegaan. Mijn omgeving had na Peters vermissing al heel veel geholpen en na de brief kreeg ik van alle kanten hulp aangeboden in de vorm van geld, oppas, goederen en luisterende oren. Eén paar van die oren was van Alex, de maatschappelijk werker van het wijkteam van de gemeente. Hij werd van hulpverlener heel langzaam een goede vriend en na tien jaar kregen we een relatie. Maar ik was zo teleurgesteld in de mensheid na de streek die Peter me had geleverd, dat ik niet meer wilde samenwonen, dus we 'latten': hij in zijn huis, ik in het mijne, samen doen we leuke dingen en we genieten vaak van elkaars gezelschap. De kinderen wonen al een tijdje niet meer thuis. Dennis studeert rechten en heeft een kamer in Leiden, Naomi heeft inmiddels een baan als fysiotherapeut. Ze woont samen met Ben, maar door het gebeuren met Peter in haar jeugd vindt ze het moeilijk om een vaste verbintenis aan te gaan.

Eind vorig jaar kwam er weer een brief van Peter, dit keer met een adres, een stad in Brazilië. Hij had goed geboerd vond hij zelf. Hij stond aan het hoofd van een grote onderneming die websites bouwt. De liefde was vlak voordat hij vijftig werd nog weer op zijn pad gekomen in de persoon van de toen dertigjarige Maria en nu woonde zij met hun twee kinderen bij hem in zijn buitenhuis. Het leek hem een goed idee om zijn twee gezinnen een keer met elkaar te verenigen, dan konden de kinderen hun halfbroer en -zus ontmoeten. Het was per slot van rekening al twintig jaar geleden, zo langzamerhand moesten we maar vergeven en vergeten. Het leven gaat door, niet waar?

De brief werd door de kinderen met hoongelach ontvangen. Ze prakkiseerden er niet over om aan die kennismaking mee te werken; ze wilden hun vader niet eens zien. "Wat denkt die man wel? Hij heeft twintig jaar niet naar ons omgekeken, verwacht hij dat we nu op commando opzitten en pootjes geven? Hallo jongens, dit zijn de kinderen waar ik wel van hou? Idioot!"

Alex en ik schreven een brief terug. We legden uit dat de kinderen hem niet meer wilden zien en dat zijn idee van 'one happy family' niet door zou gaan. Als hij wilde komen dan was hij in z'n eentje welkom, maar alleen voor een gesprek onder vier ogen; die van hem en die van mij.

Dat gesprek heeft dus gisteren plaats gevonden. Hij had gedacht dat we als vrienden verder konden. Dat wij ook eens naar Brazilië zouden komen en dat we het dan met z'n allen heel gezellig zouden hebben.

Ik vertelde hem van de wurgende onzekerheid in de eerste maand na zijn vermissing, van de teleurstelling, van het immense verdriet van de kinderen, hoe vreselijk ik hem had gemist en hoe ontgoocheld we waren toen bleek dat hij er tussenuit geknepen was.

"Maar Anja, dat is al twintig jaar geleden! En je hebt het immers heel goed gedaan, het is helemaal goed gekomen. Ik kan jullie nu financieel een onbezorgde toekomst geven!"

"Had de kinderen maar een onbezorgd verleden gegeven, daar hadden ze meer aan gehad" beet ik hem toe.

Volgens hem liet ik het heden veel te veel bepalen door wat er in het verleden was gebeurd en bleef ik te veel hangen in negativiteit. "Bij ons in Brazilië leven de mensen heel anders!" Hij was bitter teleurgesteld in de reactie van mij en de kinderen. "Jullie denken hier nog net zo bekrompen als twintig jaar geleden! voegde hij me nog toe.

Nu is hij weer terug in Brazilië. Terug bij Maria, bij z'n tweede huisje-boompje-beestje-geluk.

Alex en ik gaan vanavond met de kinderen uit eten. Ze zijn nieuwsgierig naar hoe de ontmoeting met hun vader is verlopen.

Ze krijgen Peters adres in Brazilië voor als ze ooit contact met hem willen. Je weet immers maar nooit.

Ik voel me vandaag wonderlijk licht. De steen die sinds Peters verdwijning op mijn gemoed drukte is weg. Verdwenen. Samen met de dikke, kalende, slecht Nederlands sprekende man. Het was trouwens geen Spaans, maar Portugees accent.....